ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nevyšší správní soud rozhodl v senátu složném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **a) M. I., b) M. I., c) O. I.,** zast. advokátem Mgr. Viktorem Klímou, se sídlem Melantrichova 477/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného a kasační stížnosti žalobců a) a b) proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2021, č. j. 2 Az 44/2019 – 68,

takto:

I. Kasační stížnost žalobců a) a b) **se zamítá.**

II. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá.**

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů v řízení o kasační stížnosti žalobců a) a b) **nepřiznává.**

IV. Žalobcům a) a b) **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti žalovaného **nepřiznává.**

V. Ustanovenému advokátovi Mgr. Viktoru Klímovi **se přiznává** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování ve výši 6800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Žalobci se žalobou domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2019, č. j. OAM-49/ZA-ZA11-K02–2019 a č. j. OAM-50/ZA-ZA11-K02-2019, ve věci mezinárodní ochrany.

[2] Městský soud v Praze (dále „městský soud“) shledal žalobu týkající se žalobkyně a) a žalobce b) nedůvodnou; v případě žalobce c) ji shledal částečně důvodnou a rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-50/ZA-ZA11-K02-2019, zrušil.

[3] Žalobkyně a) spolu s žalobcem b) podali kasační stížnost proti výroku I. rozsudku městského soudu, kterým byla jejich žaloba zamítnuta. Proti výroku II rozsudku městského soudu, jímž bylo správní rozhodnutí ve věci žalobce c) zrušeno, podal kasační stížnost žalovaný.

[4] Žalobkyně a) [dále „stěžovatelka a)] podala dne 15. 1. 2019 jménem svým a nezletilého syna [stěžovatel b)], spolu se svým manželem [žalobce c)] žádost o udělení mezinárodní ochrany.

[5] S ohledem na to, že kasační stížnost podali jen stěžovatelé a) a b), považuje Nejvyšší správní soud za podstatné rekapitulovat stručně dosavadní průběh řízení toliko ve vztahu k těmto žadatelům o mezinárodní ochranu, nikoli ve vztahu k žalobci c). V žádosti stěžovatelka a) uvedla, že nikdy nebyla členem žádné politické strany nebo skupiny, není politicky aktivní; Ukrajinu opustili i s manželem 26. 10. 2018 a tentýž den vstoupili na území České republiky; v ČR již pobývala na studentské vízum v roce 2001 – 2007, v letech 2012, 2015 a 2016 byli v Indii. K důvodům žádosti uvedla, že nemohla dále žít v Šachtarsku, který není pod kontrolou ukrajinské vlády, ve městě je špatná situace s vodou, zbraněmi a vojáky; rozhodli se proto odjet na území pod kontrolou Ukrajiny do Mariupolu. Při cestě na Ukrajinu byl manžel, který tam jel zajistit ubytování, zadržen; jako fotograf měl v notebooku také fotky vojenských událostí a vojenské techniky; byl obviněn z napomáhání a spolupráce s teroristy. Přivolaní pracovníci SBU mu nabídli možnost spolupráce a byl držen den a noc. Po příjezdu domů stěžovatelce sdělil, že ho na Ukrajině obviňují dle § 256 trestního zákoníku, a proto tam nemůžou odjet. Na území Šachtarska dál žít nemohli, protože by manžel musel spolupracovat s SBU, což nechtěl, jsou odposlouchávány telefony. Fotky, které manžel pořídil, nebyly účelové, fotil přírodu, zvířata a události z války. Kamarádi rodině nabídli, aby přijeli do České republiky.

[6] V průběhu pohovoru poté stěžovatelka opět popsala situaci v Šachtarsku, uvedla, že se tam nebojuje, ale jsou neustále slyšet výstřely z probíhajících cvičení. Oficiálně ve městě fungují služby a infrastruktura, ale je tam jen jeden zubní lékař a dva praktičtí lékaři. Voda, elektřina i plyn fungují, někdy s přerušením během vojenských cvičení. K osobnímu životu uvedla, že vystudovala účetnictví a pomáhala s prací manželovi, který je fotograf a kameraman. Dále uvedla, že se synem neměli ve vlasti žádné potíže. Na konci roku 2018 chtěli odjet do Mariupolu, neboť v jejich oblasti je moc dolů, do vody se dostaly škodlivé látky, několik dětí mělo otravu a potíže se zažíváním. Dále znovu popsala zadržení manžela na stanovišti při cestě na Ukrajinu; uvedla, že sama vycestovat na Ukrajinu nechce, nebyla od manžela nikdy odloučena. Dále uvedla, že při vyřízení biometrických dokladů neměli žádné potíže. Z žijících příbuzných v domovské zemi mají oba pouze své matky. Dále uvedla, že pobyt na území ČR si nemohou legalizovat jiným způsobem, neboť by museli vycestovat na Ukrajinu, musela by se prokazovat doklady, kde má stejné příjmení jako manžel. Jiné problémy, než uvedla, se synem v Šachtarsku neměli, bojí se, že manžel půjde do vězení. Vycestováním si chtěli v České republice zajistit legální pobyt, poradili jim, aby požádali o mezinárodní ochranu.

[7] V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu pro stěžovatelku a jejího syna je nemožnost jejich návratu z důvodu zhoršených životních podmínek v místě bydliště, a dále pak zájem SBU o jejího manžela a

obava o jeho možné uvěznění pro nezahájení spolupráce s SBU. Správní orgán vyhodnotil negativní faktory v Šachtarsku (kontaminace vody, atd); poukázal na to, že těmto negativním jevům čelilo veškeré obyvatelstvo v dané oblasti. Stěžovatelka netvrdila žádnou spojitost s uvedenými problémy v souvislosti se svojí rasou, pohlavím, národností, náboženstvím apod. Správní orgán dospěl k závěru, že uváděné skutečnosti nejsou azylově relevantním důvodem ve smyslu § 12 zákona o azylu; stěžovatelka může situaci řešit vnitřním přesídlením.

[8] Nebyly shledány ani důvody pro udělení humanitárního azylu; stěžovatelka je dospělá zdravá, stejně tak její syn, neuvedla žádné skutečnosti, které by mohly potřebu humanitárního azylu ospravedlnit, ani se jeho udělení výslovně nedomáhala. Správní orgán veškeré dokumenty a výpovědi posoudil i z hlediska § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu a nezjistil, že by stěžovatelům bezprostředně hrozila v případě návratu do země vážná újma. Neshledal, že by jim hrozilo v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání; stěžovatelé ve vlasti neměli žádné potíže, stěžovatelka prezentovala pouze subjektivní domněnky, že by mohla být zadržena na ukrajinských hranicích z důvodu stejného příjmení s žalobcem c).

[9] Správní orgán se zabýval rovněž postavením neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, z informací MZV z května 2018 nevyplynulo, že by byli jakkoli postihováni či diskriminováni. Správní orgán rovněž posuzoval, zda jim v případě návratu do vlasti nehrozí vážné ohrožení života z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, přičemž z relevantních zpráv a informací OAMP dospěl k závěru, že tomu tak v případě stěžovatelky a jejího syna není.

[10] Správní orgán se rovněž zabýval otázkou možného vnitřního přesídlení stěžovatelů včetně zachování minimálního standardu ochrany lidských práv bez nebezpečí jim hrozící vážné újmy; vycházel z informací zabývajících se postavením vnitřně vysídlených osob na Ukrajině, z Informace OAMP Ukrajina: Vnitřně vysídlené osoby z 20. 2. 2019 vyplývá, že na registraci vnitřně vysídlené osoby se váží nejrůznější benefity, především státní podpora, nebo nárok na podporu ubytování; v září 2017 došlo ke zjednodušení postupu pro vyplacení podpory pro vnitřně vysídlené osoby spolu s některými adresnými dávkami pro ně, např. možnost výplaty i na jiný účet než ve státní bance Ošadbank nebo zvýšení peněžního stropu pro nárok na výplatu sociální podpory pro vnitřně vysídlené osoby; konkrétní výše státního příspěvku pro vnitřně vysídlené osoby byla 880 hřiven (33 dolarů) za měsíc pro dítě nebo osoby s handicapem, 440 hřiven (16 dolarů) za osobu schopnou práce a 2400 hřiven (89 dolarů) za měsíc maximálně v součtu pro celou rodinu. Z Informace LANDINFO z 19. 12. 2017 pak vyplývá, že legislativa na úseku vnitřně vysídlených osob se i přes jisté problémy trvale zlepšuje, narůstá počet ukrajinských nestátních organizací na pomoc vnitřně vysídleným osobám, ukrajinský stát nabízí některým vnitřně vysídleným osobám ubytování v tzv. kolektivních střediscích a dle posledních průzkumů jsou názory trvale usedlých Ukrajinců na tyto osoby buď pozitivní, nebo neutrální. Správní orgán uzavřel, že vycestování stěžovatelky a jejího syna nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR, stěžovatelé nemají jakékoli vazby v ČR.

[11] Městský soud ohledně stěžovatelů a) a b) dospěl shodně s žalovaným k závěru, že tito neuvedli žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjeli ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byli azylově relevantním způsobem pronásledováni, že by mohli ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu jejich rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jim takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Ztotožnil se rovněž s hodnocením, které žalovaný provedl ve vztahu k možnosti udělení doplňkové ochrany. Městský soud uzavřel, že stěžovatelé požádali o mezinárodní ochranu v důsledku tvrzených problémů žalobce c), přestože osobně žádné problémy s ukrajinskými státními orgány ani soukromými osobami neměli. Rovněž posouzení případného udělení humanitárního azylu či doplňkové ochrany žalovaným shledal městský soud dostatečným, žalobu neshledal důvodnou, a zamítl ji.

[12] Ve vztahu k žalobci c) konstatoval městský soud nedostatečná zjištění žalovaného ve vztahu k § 14a zákona o azylu; určité rozpory ve výpovědích žalobce a stěžovatelky na rozdíl od žalovaného neshledal zásadními, pročež by výpověď žalobce c) nemohla obstát. Zavázal žalovaného, aby se v dalším řízení pokusil shromáždit podklady k činnosti a k praktikám SBU a v návaznosti na tyto podklady opětovně posoudil věrohodnost žalobcova příběhu a v kontextu těchto nových zjištění ohledně činnosti SBU aby opětovně posoudil, zda může mít žalobce důvodné obavy z hrozby skutečného nebezpečí vážné újmy.

[13] Městský soud naopak nepřisvědčil žalobní námitce, že se žalovaný ve vztahu k aplikaci § 12 zákona o azylu nedostatečně zabýval tím, zda nedošlo k pronásledování žalobce na základě domnělého uplatňování práv a svobod. Poukázal na to, že žádný z žalobců v řízení před správním orgánem žádný politický aspekt činnosti netvrdil, naopak oba manželé opakovali, že činnost žalobce c) nijak politická nebyla; žalobce potvrdil, že focení pro něj bylo jeho koníčkem a obživou, neměl v úmyslu podporovat žádnou z politických stran či hnutí. Z obsahu spisu soud neshledal, že by motivem postupu SBU proti žalobci bylo právě jeho politické přesvědčení. Závěr žalovaného, že ani u žalobce nejsou podmínky pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, shledal soud správným.

[14] Městský soud konstatoval, že v části odůvodnění napadeného rozhodnutí ohledně žalobce c), které se týká posouzení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, porušil žalovaný povinnost rozhodnutí řádně odůvodnit dle § 68 odst. 3 správního řádu a povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti dle § 3 správního řádu. V této části označil rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] Městský soud zdůraznil, že žalovaný přitom nepřehlédne, že jsou tvrzeny obavy z postupu přímo státu (resp. jeho bezpečnostní službou), přičemž tuto situaci nutno odlišit od případů, kdy původci jsou soukromé osoby. Podle bodu 27 preambule kvalifikační směrnice je-li původcem pronásledování nebo vážné újmy stát nebo státní subjekt, měla by se uplatnit domněnka, že účinná ochrana není žadateli dostupná. V těchto případech je nutné obzvláště obezřetně zvažovat, zda jsou výše instančně postavené orgány či jiní poskytovatelé ochrany schopni a ochotni poskytnout žadateli účinnou ochranu ve smyslu čl. 7 odst. 2 kvalifikační směrnice. Obecně sice platí, že subjektivní nedůvěra žadatele vůči

vnitrostátním orgánům neodůvodňuje rezignaci na využití ochrany státu (viz též usnesení NSS ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012 - 23), je-li však původcem pronásledování stát, má správní orgán nejprve s ohledem na informace o zemi původu, které si obstaral, a specifickou situaci žadatele posoudit, je-li vůbec možné po žadateli požadovat, aby se nejprve obrátil na vnitrostátní orgány. Úvahy o tom, zda by složky policie či soudy byly schopny a ochotny poskytnout žalobci účinnou ochranu, však v rozhodnutí žalovaného nejsou obsaženy dostatečně, je zde toliko obecné konstatování o reformách vztahujících se k bezpečnostním složkám, soudům, korupci, chybí však podklady pro úvahu, zda je dostupná ochrana v případě bezpráví páchaného SBU a zda v těchto případech je reálné pro žalobce c) ochrany státu dosáhnout.

Kasační stížnost žalovaného

[16] Žalovaný v kasační stížnosti tvrdí, že výrok II. napadeného rozsudku postrádá oporu v jeho odůvodnění. Z odůvodnění rozsudku je zjevné, že městský soud shledal nedostatky rozhodnutí žalovaného ohledně závěrů stran neudělení doplňkové ochrany, nikoli azylu. V kontextu námitek týkajících se neudělení azylu žalobce úspěšný nebyl, a ani soud nepředkládá žádné souvislosti, pro něž by bylo namístě předpokládat existenci důvodů azylově relevantních, spadajících do taxativního zákonného výčtu stanoveného § 12 zákona o azylu. Stejně tak rozsudek nezmiňuje jakékoli souvislosti, pro něž by bylo namístě zrušit žalobou napadené správní rozhodnutí ve vztahu k § 13 či §14 tohoto zákona.

[17] Dle žalovaného soud zatížil výrok II. napadeného rozsudku vadou nepřezkoumatelnosti, neboť tento výrok je v rozporu s odůvodněním napadeného rozsudku. Postup soudu postrádá oporu v judikatuře. Stěžovatel má za to, že soud postupoval nezákonně, když jej zavázal povinnostmi, které jsou v rozporu se stanoviskem zastávaným platnou judikaturou; poukazuje na oddělitelnost výroku o azylu a výroku o doplňkové ochraně, uvádí v této souvislosti rozsudky NSS č. j. 5 Azs 156/2018 - 22, ze dne 31. 8. 2018, resp. č. j. 9 Azs 14/2011 – 300, ze dne 29. 11. 2011; přičemž z posledně uvedeného rozsudku vyplývá, že nelze krajským soudem „*zrušit rozhodnutí ministerstva vnitra pouze v rozsahu výroku týkajícího se neudělení azylu bez toho, že by byl současně zrušen též výrok o udělení či neudělení doplňkové ochrany. [...] tato provázanost obou výroků a z ní plynoucí závislost výroku ohledně doplňkové ochrany je pouze jednosměrná a neplatí naopak [...]; to znamená, že soud ve správním soudnictví může zamítnout žalobu proti výroku o neudělení azylu a současně zrušit výrok o tom, že se žadateli neuděluje doplňková ochrana a v této části vrátit věc k dalšímu řízení správnímu orgánu.*“ Stěžovatel tvrdí, že kasační stížnost naplňuje kritéria přijatelnosti ze shora specifikovaných důvodů, včetně zásadního pochybení krajského soudu, které spočívá v tom, že krajský soud hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva a nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu.

Kasační stížnost stěžovatelů a) a b)

[18] Stěžovatelé nesouhlasí se závěrem městského soudu, že jim nehrozí pronásledování, resp. vážná újma ze strany ukrajinských orgánů, přičemž soud striktně nesprávně odděluje hrozbu hrozící stěžovatelům a) a b) na straně jedné a stěžovateli c) na straně druhé. Stěžovatelé odkazují na rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2012, č. j. 6 Azs 3/2012 – 45, dle

kterého určitou sociální skupinou ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu může být také rodina žadatele o mezinárodní ochranu; dále odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. 11. 2019, č. j. 30 Az 37/2018 – 73, v němž se uvádí: „ *Žalovaný v tomto směru zcela striktně odděloval situaci žalobkyň a dalších členů jejich rodiny. Nijak nezohlednil možné vazby, které mohou vyplývat již jen z objektivní skutečnosti, že se jedná o členy jedné rodiny. Lze konstatovat, že společnost vnímá tuto jednotku jako jeden celek, a dlužno dodat, že žalobkyně již v průběhu správního řízení upozorňovaly, že v zemi jejich původu je běžné, aby činy a zastávání určitých názorů jistými členy domácnosti (převážně ve vztahu otec/matka – potomci) byly přičítány i ostatním rodinným příslušníkům.*“ Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že nelze oddělovat hrozbu pronásledování ve vztahu k manželovi stěžovatelů. Soud nesprávně vyložil § 12 písm. b) zákona o azylu, resp. § 14a zákona o azylu, když nepřihlédl k bodu 36 preambule Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU ze dne 13. 12. 2011 o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany (dále „kvalifikační směrnice“).

[19] Dle stěžovatelů městský soud správně zavázal žalovaného k tomu, aby ve vztahu k žalobci c) provedl dokazování ve vztahu k činnosti SBU, není tedy žádného podkladu pro domněnku, že stěžovatelům a) a b) žádné nebezpečí toliko z faktu rodinné vazby nehrozí. Napadený rozsudek je v tomto směru nepřezkoumatelný. Ač stěžovatelé žalovanému vytýkali, že nejsou dány alternativy vnitřního přesídlení, městský soud se s touto námitkou nevypořádal, resp. neuvedl, na základě jakých kritérií dospěl k závěru, že vnitřní přesídlení stěžovatelů je možné. Stěžovatelé poukazují na to, že ač ze zpráv, z nichž žalovaný vycházel, vyplývá, že Ukrajina přijala legislativu, která má vnitřně vysídleným osobám poskytnout dostatečný životní standard, v praxi tyto osoby narážejí na mnoho překážek, zásadní je možnost získat prostředky na obživu prací. Zpráva, z níž žalovaný vycházel, nadto nemůže a ani nereflektuje aktuální situaci na trhu práce vyvolanou pandemií COVID-19. Městský soud přesto aproboval závěr žalovaného, že stěžovatelé mají vycestovat na Ukrajinu a budou se spoléhat na zcela nefunkční systém sociálního zabezpečení, stěžovatelka a) si najde jakožto samoživitelka práci. Žalovaný, potažmo městský soud, se pouze formálně zabývali možností vnitřního přesídlení, nikoli však možností reálnou, faktickou.

[20] Závěrem stěžovatelé zpochybňuji § 104a s. ř. s. a institut nepřijatelnosti, tvrdí, že toto ustanovení je diskriminační, neboť jedné skupinně okruhu osob (žadatelé o mezinárodní ochranu) je znemožněn plný přezkum bez racionálního podkladu.

[21] Stěžovatelé ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného poukazují na svoji argumentaci v kasační stížnosti, dále trvají na tom, že institut vnitřního přesídlení je nereálný i s ohledem na skutečnost, že se dne 4. 4. 2020 narodil v rodině další syn M. (k tomu doložen rodný list), pro stěžovatelku je tedy zcela nereálné přemístit se s dvěma nezletilými dětmi do určité části Ukrajiny, kde sama nemá žádné zázemí. Stěžovatelka a) nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že v žádosti netvrdila pronásledování nebo odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů; zdůrazňuje, že žádost podali jako rodina a argumenty je nutno vztáhnout na všechny její členy. Nesouhlasí s tím, že jejich kasační stížnost je nutno odmítnout, jak navrhuje žalovaný, tvrdí, že v rozsudku se

městský soud dopustil zásadního pochybení (neposouzení možnosti faktického přesídlení), což zakládá přijatelnost kasační stížnosti.

[22] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatelů a) a b) popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí napadené žalobou stěžovatelů ad a) a b), tak i kasační stížností napadený rozsudek městského soudu byly ve vztahu ke stěžovatelům ad a) a b) vydány v souladu s právními předpisy. V podrobnostech odkazuje na odůvodnění vydaných správních rozhodnutí, obsah správních spisů a zejména na samotné odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost dle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[23] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasačních stížností, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, se zabýval otázkou jejich (ne)přijatelnosti.

[24] K vlastnímu vymezení institutu nepřijatelnosti Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž vyložil neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. Znaky tohoto pojmu jsou naplněny v případě „*rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu*“. Podle citovaného rozhodnutí je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele.

[25] Stěžovatelé a) a b), jakož i žalovaný tvrdí, byť každý z jiného důvodu, zásadní pochybení krajského soudu. Stěžovatelé je spatřují v tom, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku, neboť azylový příběh stěžovatelů a žalobce c) neposuzoval v rámci jedné rodiny; jinými slovy, dovozují, že důvody uváděné žalobcem c) je třeba vztáhnout i na zbývající členy rodiny. Žalovaný tvrdí, že krajský soud nerespektoval ustálenou a jednotnou judikaturu Nejvyššího správního soudu v otázce možnosti dělitelnosti výroku správního rozhodnutí, resp. tvrdí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť výrok rozsudku neodpovídá jeho odůvodnění.

[26] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnosti přijatelnými.

[27] Kasační stížnost stěžovatelů a) a b) je nedůvodná.

[28] Pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu musí žadatel kumulativně splnit následující kritéria: (1) musí se nacházet mimo zemi svého původu; (2) musí mít odůvodněný strach; (3) jemu hrozící újma musí dosahovat intenzity pronásledování; (4) ochrana v zemi původu selhala; (5) musí být pronásledován z azylově relevantních důvodů; a (6) nesmí se na něj vztahovat vylučující klauzule (podrobně srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 5 Azs 36/2008 - 119).

[29] Jak již zcela případně uvedl městský soud, argumentace stěžovatelů ad a) a b) ve správním řízení, jakož i v žalobě směřovala výhradně k problémům žalobce c) s SBU a

k údajnému uplatňování politických práv a svobod z jeho strany, přičemž stěžovatelka ad a) ve vztahu ke své osobě, ani ve vztahu k nezletilému stěžovateli ad b) po celou dobu správního řízení netvrdila pronásledování nebo odůvodněný strach z pronásledování z azylově relevantních důvodů. Primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je přitom vždy samotný žadatel o mezinárodní ochranu. Správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí z žadatelovy výpovědi v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (viz rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003 - 41). Stěžovatelé byli řádně předvoláni k seznámení se s podklady rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu, tohoto práva nevyužili a na předvolání se nedostavili. Stěžovatelé v řízení před správním orgánem žádné azylově relevantní skutečnosti netvrdili a netvrdili je ani později v řízení před městským soudem; otázku rodiny jakožto sociální skupiny ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nastolila stěžovatelka poprvé až v kasační stížnosti. Co se týče námitky nedostatečného posouzení možnosti vnitřního přesídlení, Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaný se velice podrobně zabýval veškerými aspekty, včetně sociálních aspektů. Stěžovatelka nevyužila možnosti požádat o doplnění informací; v žalobě pouze obecně poukázala na to, že při posouzení možnosti vnitřního přesídlení nebyla zohledněna individuální situace rodiny, aniž by ji jakkoli konkretizovala; rovněž tak námitku postavení žen samoživitelek zmiňuje poprvé až v kasační stížnosti. S hodnocením krajského soudu stran této otázky se Nejvyšší správní soud ztotožnil.

[30] Stěžovatelé se v kasační stížnosti především odvolávají na rozsudek NSS sp. zn. 6 Azs 3/2012, ze dne 21. 3. 2012, z něhož dovozují, že azylový příběh žalobce c) je třeba vztáhnout rovněž na stěžovatele a) a b), neboť z uvedeného rozsudku dle stěžovatelů jasně vyplývá, že rodina představuje určitou sociální skupinu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.

[31] Nejvyšší správní soud konstatuje, že odkaz stěžovatelů je zcela nepřípadný, neboť skutkový stav obou věcí je nesrovnatelný a na nyní projednávanou věc stěžovatelů vůbec nedopadá. V odkazované věci především sama stěžovatelka (st. příslušnost Nigérie) tvrdila, že čelila fyzickým útokům ze strany strýce, který se hodlal zmocnit majetku po jejích zemřelých rodičích, vyhrožoval jí zabitím, později ji unesl, zamkl a vyhrožoval jí nožem, když mu nepoví, kde jsou všechny dokumenty ukryty; z uvedeného důvodu proto zemi opustila a následně žádala o udělení azylu dle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, příp. o udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona. Stěžovatelka tedy, pokud jde o azylově relevantní důvody, tvrdila svou příslušnost k určité sociální skupině, a to k rodině, tvrdila rovněž, že je přesvědčena, že je pronásledována z toho důvodu, že je dcerou svého otce, což považuje za objektivní nezměnitelnou charakteristiku, která ji jasně vyčleňuje. V intencích tohoto azylového příběhu Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o rodině jakožto možné sociální skupině. Tento závěr však nelze paušalizovat a vytrhovat z kontextu skutkového děje.

[32] V projednávané věci stěžovatelé v takové situaci nebyli. Ohledně stěžovatelů byla jako důvod pro žádost o mezinárodní ochranu tvrzena špatná situace v Šachtarsku (závadná voda, cvičný pobyt vojáků, výpadky sítí, apod.), tito netvrdili žádné pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, ani existenci odůvodněného strachu z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o

azylu; ani netvrdili, že by problémy, které mají, vycházely z jejich příslušnosti k určité sociální skupině, resp. rodinnému příslušníkovi.

[33] Je pravdou, že v citovaném rozsudku sp. zn. 6 Azs 3/2012, v němž se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval postavením rodiny jakožto možné sociální skupiny, soud připustil, že ve světle Směrnice Rady 2004/83/ES o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany („kvalifikační směrnice") lze v určitých případech považovat rodinu za určitou sociální skupinu, resp. určitou společenskou vrstvu v pojmosloví kvalifikační směrnice. Mimo jiné zde Nejvyšší správní soud konstatoval:*„Rodina tak naplňuje obě kumulativní kritéria zakotvená v čl. 10 odst. 1 písm. d) kvalifikační směrnice, lze ji považovat za určitou sociální skupinu jak z pohledu chráněné charakteristiky, tak z pohledu sociální percepce, a v posuzované věci tak nevyvstává potřeba položit předběžnou otázku a odstraňovat pochyby o interpretaci uvedeného ustanovení kvalifikační směrnice[bod 29].* Dále se v uvedeném rozsudku uvádí: *„Rodina může představovat určitou sociální skupinu pro účely posouzení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu, a první závěr krajského soudu je tak nesprávný. Otázkou kauzální spojitosti neboli příčinné souvislosti hrozící újmy s příslušností k určité sociální skupině se zdejší soud podrobně zabýval ve svém rozsudku ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, publikovaném pod č. 1749/2009 Sb. NSS, ve kterém se přiklonil k přístupu zastávanému i některými akademiky, kteří se neptají „Proč chce pronásledovatel působit újmu nebo stát odmítá před touto újmou chránit?", nýbrž „Proč je stěžovatel v těchto potížích?" (jde o J. Hathawaye a M. Fosterovou, jejichž stanovisko z článku The Causal Connexion (Nexus) to a Convention Ground, International Journal of Refugee Law, 2003, č. 3).".* Dále zdejší soud v uvedeném rozsudku potvrdil, že pro naplnění podmínky souvislosti pronásledování s důvody pronásledování není třeba, aby rasa, pohlaví, náboženství, národnost, příslušnost k určité sociální skupině, politické názory žadatele či pohlaví byly „výlučnou" příčinou pronásledování; postačí, pokud jde o příčinu „rozhodující" pro způsobení újmy či odmítnutí poskytnout ochranu (tudíž v tomto případě, kdy stěžovatelka měla potíže kvůli tomu, že její otec jí zanechal majetek, který chtěl její strýc získat pro sebe, neměl se krajský soud ptát, jaké byly pohnutky strýce při jednání vůči stěžovatelce, ale zda stěžovatelka měla problémy se svým strýcem převážně kvůli své příslušnosti ke své rodině; další otázkou, která měla v této souvislosti padnout, je, zda by příslušnost stěžovatelky k její rodině mohla mít dopad na její přístup ke státní ochraně vůči útokům ze strany strýce).

[34] Nejvyšší správní soud však též v odkazovaném rozsudku podotkl: *„I pokud by bylo zjištěno, že zde byl dán kauzální nexus mezi příslušností stěžovatelky k rodině (či jiné sociální skupině), samozřejmě to samo o sobě neznamená, že stěžovatelce by měl být bez dalšího udělen azyl ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný zcela správně poukázal na to, že stěžovatelka mohla využít ochrany ze strany policie, případně využít možnost přestěhovat se v rámci své vlasti a nalézt tak primárně ochranu tam, dříve než ji bude hledat v zahraničí."*

[35] V případě stěžovatelů žalovaný ani městský soud nezpochybňovali problematickou situaci v Šachtarsku, nebylo však tvrzeno, že by tam byli stěžovatelé pronásledováni z azylově relevantních důvodů. Žalovaný rovněž podrobně zdůvodnil, proč má za to, že stěžovatelé mohou nepříznivou situaci řešit prostřednictvím vnitřního přesídlení do jiné části Ukrajiny. Městský soud na základě posouzení relevantních informací založených ve

správním spise, jakož i s přihlédnutím k judikaturním závěrům NSS týkajícím se posuzování možností vnitřního přesídlení v rámci Ukrajiny, neshledal, že by ve vztahu ke stěžovatelům bylo vnitřní přesídlení nemožné a nereálné. Pokud namítali stěžovatelé a) a b) porušení § 14a zákona o azylu, tvrdili, že žalovaný nesprávně zhodnotil azylový příběh žalobce c) a neshromáždil k němu dostatečné podklady, tedy šlo opět o námitky relevantní toliko k žalobci c).

[36] Pokud stěžovatelka a) ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného poukazuje na to, že se dne 4. 4. 2020 narodil v rodině další syn M., tudíž její vycestování s dvěma malými dětmi bez manžela je nereálné, Nejvyšší správní soud konstatuje, že tuto skutečnost stěžovatelka neuplatnila v průběhu řízení před městským soudem, ač tak učinit mohla, nicméně nepochybně ji musí brát v potaz žalovaný v rámci dalšího řízení u žalobce c). Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na rozsudek ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008 – 57, v němž zdejší soud konstatoval: *„Stěžovatelkou presumovanou obavu ohledně jejího dalšího pobytu na území České republiky po dobu, po kterou bude vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany s její matkou, jakož i následně po dobu případného řízení před správními soudy, nelze podřadit pod žádný ze zákonem uznaných důvodů udělení mezinárodní ochrany. Smyslem práva azylu, jakož i doplňkové ochrany, není poskytnout žadateli ochranu před čímkoliv. Důvody pro poskytnutí azylu či doplňkové ochrany jsou zákonem vymezeny poměrně úzce a nepokrývají celou škálu případných porušení lidských práv a svobod, která jsou jak v mezinárodním, tak ve vnitrostátním kontextu uznávána. Institut mezinárodní ochrany je aplikovatelný v omezeném rozsahu, a to pouze na základě zákonem uznaných důvodů, jimiž je chráněna toliko nejvlastnější existence lidské bytosti a práva a svobody s ní spojené.*"

[37] Nejvyšší správní soud konstatuje, že po dobu, po kterou bude vedeno řízení o udělení mezinárodní ochrany s manželem stěžovatelky, který se svojí žalobou u městského soudu uspěl, a správní orgán je ve vztahu k jeho žádosti o mezinárodní ochranu povinen pokračovat v řízení v intencích závazného pokynu městského soudu, bude na správních orgánech, aby respektovaly příslušné články Úmluvy o právech dítěte (č. 104/1991 Sb.) a s ohledem na jejich nejlepší zájem pečlivě zvažovaly případné nucené vycestování stěžovatelů a) a b) z území České republiky.

[38] Kasační stížnost stěžovatelů neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, proto je dle § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. zamítl.

[39] Kasační stížnost žalovaného je nedůvodná.

[40] Žalovaný v podstatě nebrojí kasační stížností proti rozhodovacím důvodům, na základě nichž městský soud dospěl v případě žalobce c) k závěru o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu stran mezinárodní ochrany ve vztahu k § 14a zákona o azylu, ale namítá nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu z důvodu nesouladu výroku s odůvodněním (vnitřní rozpornost a nesrozumitelnost). Spornou přitom činí otázku možné (ne)dělitelnosti výroku správního rozhodnutí.

[41] Rozsudek je nepřezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], pokud z něj nelze jednoznačně dovodit, jakým právním názorem je správní orgán po zrušení jeho rozhodnutí vázán a jak má v dalším řízení postupovat, nebo pokud z něj nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby

posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí, nebo pokud je jeho odůvodnění vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu či pokud jsou jeho výroky vnitřně rozporné nebo z nich nelze zjistit, jak vlastně soud rozhodl, a v některých jiných speciálních případech. S tímto kasačním důvodem je však nutno zacházet obezřetně, neboť zrušením rozhodnutí soudu pro nepřezkoumatelnost se oddaluje okamžik, kdy základ sporu bude správními soudy uchopen a s konečnou platností vyřešen, což není v zájmu ani účastníků řízení (v případě nositelů veřejných subjektivních práv je ve hře též jejich základní právo na rozhodnutí věci bez zbytečných průtahů podle čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, resp. na projednání věci v přiměřené lhůtě podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; č. 209/1992 Sb.), a koneckonců ani ve veřejném zájmu na hospodárnosti řízení před správními soudy, nemluvě o nákladech, jež jsou se soudním přezkumem spojeny. Proto by ke kasaci rozhodnutí krajského soudu měl Nejvyšší správní soud přistoupit teprve tehdy, nelze-li tvrzenou rozpornost či nesrozumitelnost odstranit jinak než kasací, tzn., nelze-li nesrozumitelnost rozsudku odstranit výkladem, s přihlédnutím k obsahu spisu, k úkonům soudu a účastníků řízení (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 1/2013 – 25).

[42] Nejvyšší správní soud především nesouhlasí s žalovaným, který navozuje linii ustálené a jednotné judikatury, s níž měl městský soud postupovat v rozporu, přičemž odkazuje na některé rozsudky zdejšího soudu, z nichž vyplývá možné, popř. žádoucím posouzení a rozhodnutí o jednotlivých výrocích správního rozhodnutí (ve vztahu k neudělení azylu, resp. doplňkové ochrany) samostatně. Nejvyšší správní soud nepopírá, že otázka (ne)dělitelnosti výroku správních rozhodnutí ve věcech mezinárodní ochrany není posuzována v judikatuře NSS jednotně (není tudíž jednotná a ustálená, jak tvrdí žalovaný). O tom mimo jiné svědčí i to, že usnesením ze dne 15. 4. 2021, č. j. 1 Azs 16/2021 – 32, byla rozšířenému senátu postoupena k řešení otázka, *„zda lze v řízení o žalobě, jehož předmětem je přezkum správního rozhodnutí o (ne)udělení mezinárodní ochrany, zrušit toto rozhodnutí pouze v jeho dílčí části, a pokud ano, tak v jakém rozsahu.“*

[43] Rozhodovací praxe Nejvyššího správního tedy není jednotná a nelze proto městskému soudu vyčítat, postupoval-li jedním ze způsobů, které judikatura Nejvyššího správního soudu aprobuje. Jak se poukazuje v předkládacím usnesení sp. zn. 1 Azs 16/2021, odlišit lze dva základní názorové proudy, z nichž jeden se přihlásil k myšlence dělitelnosti výroku; vysledovat jej lze v těch věcech, u nichž stěžovatel v kasační stížnosti výslovně učinil nastíněnou právní otázku předmětem soudního přezkumu. Druhý proud, který se může jevit jako méně výrazný, se k rozhodné otázce v podrobnostech výslovně nevyjadřuje, avšak mlčky razí cestu nedělitelnosti výroku správního rozhodnutí o (ne)udělení mezinárodní ochrany. K této otázce se vyslovil rovněž rozšířený senát, který v usnesení ze dne 23. 5. 2006, č. j. 8 Azs 21/2006 – 164, uvedl, že *„[v]ýrok rozhodnutí správního orgánu o tom, že na neúspěšného žadatele o udělení azylu se vztahuje nebo nevztahuje překážka vycestování (§ 28 a § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) je podmíněn jen tím, že musí být učiněn současně s rozhodnutím o neudělení nebo odnětí azylu; jen potud jde také o výrok závislý. Soud ve správním soudnictví proto <u>může</u> zamítnout žalobu proti výroku o neudělení azylu a současně zrušit výrok o tom, že se na žadatele nevztahuje překážka vycestování a v této části vrátit věc k dalšímu řízení správnímu orgánu.“* Z uvedeného však neplyne, že by takto krajský soud byl <u>povinen</u> postupovat. Obdobně viz např. rozsudek NSS ze dne 25. 5. 2005, č. j. 3 Azs 272/2004 – 67, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 4 Azs 11/2005 - 90, či ze dne 11. 2. 2008, č. j. 4 Azs 104/2007 – 73, v nichž Nejvyšší správní soud rovněž dovodil, že výrok o neexistenci překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu lze samostatně zrušit, aniž by

tím byl dotčen další právní osud výroku o neudělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu, jakož i to, že výrok o neexistenci překážek vycestování by bylo třeba zrušit v případě, pokud by byl zrušen výrok o neudělení azylu; opačně však tento závěr neplatí. Na stranu druhou lze poukázat např. na rozsudky NSS ze dne 14. 1. 2021, č. j. 1 Azs 177/2020 – 60, ze dne 23. 8. 2018, č. j. 1 Azs 137/2018 – 50, či ze dne 16. 10. 2020, č. j. 5 Azs 73/2019 – 61, v nichž přikročil soud ke zrušení rozhodnutí žalovaného v celém rozsahu, byť důvodnou byla shledána pouze námitka vůči některému z typů mezinárodní ochrany. Otázkou rovněž je přenositelnost judikatury týkající se tehdejších překážek vycestování (§ 91) na stávající úpravu obsaženou v § 14a zákona o azylu.

[44] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v nyní projednávané věci není důvodu vyčkávat rozhodnutí rozšířeného senátu a oddalovat ukončení správního řízení, neboť pouhý odlišný procesní postup městského soudu, aniž by stěžovatel vůbec napadl hmotněprávní důvody, na základě kterých bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno, nelze považovat za vadu, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Městský soud zcela srozumitelně a jasně v bodě 52 a 53 rozsudku vymezil, v jakém rozsahu, a z jakých důvodů rozhodnutí žalovaného zrušil a rovněž zcela jednoznačně jej zavázal k tomu, aby doplnil zjištění skutkového stavu ve vztahu k §14a zákona o azylu. Jednoznačně uvedl, že rozhodnutí žalovaného je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Zejména s přihlédnutím k předestřeným závěrům stran posuzování nepřezkoumatelnosti, nepovažuje Nejvyšší správní soud za vhodné a účelné rozsudek městského soudu rušit pouze s tím, aby soud rozhodl opětovně „in meritum“ shodně, pouze procesně jiným způsobem; ostatně za situace, kdy není ani postaveno najisto, jaký způsob rozhodování je žádoucí, lze- li vůbec paušálně takový způsob stanovit (v podrobnostech odkazuje Nejvyšší správní soud především na závěry zmiňovaného předkládacího usnesení sp. zn. 1 Azs 16/2021).

[45] Nelze především ani pominout, že samotné rozhodnutí žalovaného neobsahuje jednotlivé samostatné oddělitelné výroky, ale výroková část je uvedena jako celek. Pokud městský soud postupoval tak, že rozhodnutí žalovaného zrušil, přičemž v odůvodnění jednoznačně uvedl, v jaké části výroku tak činí, a vyslovil zcela jednoznačný pokyn žalovanému, jakým právním názorem má být v dalším řízení vázán, a jaké vady má napravit, nedomnívá se Nejvyšší správní soud, že by napadený rozsudek byl zatížen vadou nepřezkoumatelnosti či jinou vadou, která by měla způsobit nezákonnost napadeného rozsudku. Dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu na zodpovězení výše nastolené otázky rozšířenému senátu nezávisí posouzení toho, zda napadený rozsudek městského soudu z hlediska zákonnosti obstojí. Jedná se pouze o posouzení „procesní otázky“, nikoli o otázku práva hmotného, která by byla pro rozhodnutí o možném dotčení na právech žalobce c) pro posouzení věci (zda mu byla, či nebyla odepřena mezinárodní ochrana po právu) rozhodná. Skutečnost, že městský soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného, aniž by zvažoval možnou oddělitelnost výroků napadeného správního rozhodnutí, v nyní projednávaném případě nebrání tomu, aby žalovaný mohl ve věci v intencích zrušujícího rozsudku opětovně rozhodnout.

[46] V postupu městského soudu Nejvyšší správní soud neshledal vadu, pro kterou by bylo třeba napadený rozsudek zrušit. Postupem městského soudu nebylo nijak zasaženo do veřejných subjektivních práv žalobce, především k jehož ochraně soudní přezkum slouží.

[47] Nevyšší správní soud neshledal kasační stížnost žalovaného důvodnou, proto ji dle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[48] O nákladech řízení o kasačních stížnostech stěžovatelů i žalovaného rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. dle pravidla jejich (ne)úspěchu v řízení.

[49] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2021, č. j. 5 Azs 51/2021 – 34, byl stěžovatelům a) a b) pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát. V takovém případě hradí odměnu a náhradu hotových výdajů advokáta stát. Její výši určil Nejvyšší správní soud v souladu s vyhl. č. 177/ 1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif); Nejvyšší správní soud přiznal advokátovi odměnu ve výši 2 x 3100 Kč za dva úkony právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného [§ 7 a § 9 odst. 4 písm. d); § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Odměna advokáta tedy činí 6800 Kč. Tato částka bude vyplacena advokátovi z účtu Nejvyššího správního soudu do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu